

ligheden det, at vi skal bort fra Isoleringen, hvori de forskellige Folk tidligere har staaet, og at vi netop skal have Solidariteten frem. Det kan ikke siges ofte nok, at det er det, vi stadig maa huske paa, hvis Arbejdet indenfor Folkenes Forbund skal lykkes.

Maa jeg citere en Udtalelse af den nuværende svenske socialdemokratiske Forsvarsminister Hr. Per Albin Hansson, som temmelig sikkert hører til de mere radikale indenfor det svenske Socialdemokrati. Han har netop med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet udtalt, at Neutralitetsværnet maa ikke være et saadant, at det rent ud lokker en fremmed Magt til at krænke Neutraliteten — ja, vor højtærede Forsvarsminister har godt af at høre disse Udtalelser, thi mon ikke netop det, man her vil stille op, disse Konstabler, som man vil stille op nede ved Grænsen, og som jeg om et Øjeblik skal komme til at tale en lille Smule om, kunde i høj Grad friste, ja, rent ud lokke en fremmed Magt til at krænke Neutraliteten —, men det maa være saa alvorligt, at det gør et Neutralitetsbrud til en alvorlig Sag. Det er netop det Syn, vi fra det danske Venstres Side har paa hele dette Spørgsmaal.

Altsaa, vi skal være i forreste Linie, men ikke fjerne os saa meget fra de andre, at Solidariteten faktisk brydes. Vi har — men jeg vil ikke antage, det kommer frem her fra socialdemokratisk eller radikal Side — hørt, at der er enkelte Lande, der er gaaet til Afrustning; Luxembourg og Panama. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der i saa Henseende blev udtalt, da vi havde Finanslovforslaget til første Behandling, men jeg vil ikke antage, at disse Lande paa ny bliver nævnt hverken fra radikal eller socialdemokratisk Side.

Vi har, da vi gennemførte Ordningen af 1922, stadig hævdet, at vi med stor Agtpaagivenhed vilde følge, hvad der sker ude i den store Verden; skulde Situationen udvikle sig saaledes, at vi kan gaa yderligere ned, er det selvfølgelig noget, vi i allerhøjeste Grad kunde ønske. Det er jo en given Sag, at denne Ordning af 1922 ikke skal staa for Tid og Evighed. Men det var altsaa den Ordning, som kunde gennemføres i 1922 og var nogenlunde afpasset til hele den udenrigspolitiske Situation paa det Tidspunkt.

Vi er altsaa i forreste Linie med Hensyn til en Nedrustning, vi har gennemført en Ordning, som de nu først skal til at tage fat paa i de andre smaa Lande. Vi har natur-

ligvis fra vor Side med den største Interesse fulgt Forhandlingerne i Genève i Aar. Vi har fulgt dem med ualmindelig Opmærksomhed og temmelig sikkert alle været glade ved, at da Konferencen dernede var færdig, var det bestemt, at der i Forsommeren 1925 skulde afholdes en Nedrustningskonference. Det var særlig de to Statsministre fra Frankrig og England, som førte an dernede, og vi ved — det skal jeg slet ikke komme ind paa, men kun lige i Forbigaaende nævne —, at det, som i særlig Grad skulde behandles paa denne Nedrustningskonference, var Voldgift, Sikkerhed, og at derefter skulde der tales om Nedrustning. Det var disse Spørgsmaal, der skulde behandles i Forsommeren 1925, altsaa om nogle ganske faa Maaneder. Men i dette Øjeblik er Regeringen her i Danmark saa forhippet paa at komme frem med sit Afrustningsforslag, at den ikke en Gang kan afvente den Tid, vente de faa Maaneder, hvorefter det var Meningen, at denne Nedrustningskonference skulde finde Sted.

Ja, Regeringen har haft et saadant Hastværk, at det ikke en Gang har været muligt at faa et Referat for os, som ikke var dernede, og det var jo de fleste, der var kun fire Repræsentanter fra den danske Rigsdag i Genève. Det har ikke været muligt gennem Udenrigsministeriet at faa et Referat af de Forhandlinger, der er ført dernede, og faa frem de Udtalelser, som er fremsat af de forskellige Landes Repræsentanter, i den Grad har det haft Hastværk. Heller ikke i dette Øjeblik har vi faaet et saadant Referat. Da jeg mødte her i Oktober Maaned, skrev jeg privat til Udenrigsministeriet, idet jeg vidste, at Forslaget om Afrustning hurtigt vilde blive fremsat, om der ikke var Mulighed for, at vi meget hurtigt kunde faa et Referat og et udførligt Referat af de Forhandlinger, der er ført i Genève. Jeg har ikke faaet noget i dette Øjeblik, og der er antagelig heller ikke andre Medlemmer, der har faaet noget. Saa stort Hastværk har det haft med dette Forslag, at man ikke en Gang kunde afvente, at man fik Tid til at læse Udtalelserne fra Genève. Det kunde dog have nogen Interesse, og er der ikke andre, der vil, vil jeg, hvis Sagen gaar i Udvalg, sørge for, at dette Referat snarest muligt kommer til Udvalgsmedlemmernes Kundskaab.

Altsaa, umiddelbart forinden disse store Spørgsmaal skal forhandles i Solidaritetens Aand, møder Regeringen her med sine Forslag. Hvis den nu faar disse Forslag gennemført, saa forekommer det mig, at det ligger ret nær at tænke, at naar vore delegerede